

Sygnatura akt VI Ka 1172/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **20 grudnia 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Schoenborn

Protokolant Agata Lipke

przy udziale J. K.

przedstawiciela Urzędu Celnego w R.

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2016 r.

sprawy G. G., syna Z. i T.

ur. (...) w Ż.

oskarżonego z art. 107§1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 1 sierpnia 2016 r. sygnatura akt III K 479/16

na mocy art. 437 kpk, art. 439 § 1 pkt 9 kpk, art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks

1. uchyla zaskarżony wyrok i na mocy art. 17 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks umarza postępowanie sądowe przeciwko oskarżonemu G. G. o zarzucane mu przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks, z powodu braku skargi uprawnionego oskarżyciela;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kwotę 1.764 (tysiąc siedemset sześćdziesiąt cztery) złote tytułem zwrotu wydatków poniesionych na ustanowienie obrońcy;
3. kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 1172/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 20 grudnia 2016 r. w całości

W dniu 19 maja 2016 r. Urząd Celnny w R. wniósł sporządzony przez siebie akt oskarżenia przeciwko G. G. o czyn z art. 107 § 1 kks polegający na tym, że w dniu 21 maja 2015 r. jako właściciel firmy (...) z siedzibą w K. przy ul.(...), urządził w wynajętej części lokalu U (...) znajdującym się w G. przy ul. (...), w celach komercyjnych gry o charakterze losowym na automacie do gier o nazwie H. (...) nr (...), wbrew przepisom art. 6 ust. 1, art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych. Upřednio prokurator, który postanowieniami z dnia 20 listopada 2015 r., 8 stycznia 2016 r. i 29 lutego 2016 r., w związku z niezakończeniem dochodzenia w ciągu 6 miesięcy, przedłużał

jego okres każdorazowo na dalszy czas oznaczony (k. 75, 82, 99 t. I), odmówił zatwierdzenia tego aktu oskarżenia i wniesienia go do sądu wskazując, iż nie zachodzą w sprawie przesłanki określone w art. 151c § 2 kks (k. 124, 125 t. I).

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 1 sierpnia 2016 r. sygn. akt III K 479/16 uznał oskarżonego G. G. za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 kks polegającego na tym, że w dniu 21 maja 2015 r. w G. w lokalu o nazwie U (...) mieszczącym się przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych i stosownej koncesji, prowadząc działalność gospodarczą (...) G. G. w K., urządził gry o charakterze losowym na automacie elektronicznym H.(...) i za to na mocy art. 107 § 1 kks wymierzył mu karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych (pkt 1 wyroku). Nadto na mocy art. 30 § 5 kks orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa urządzenia do gry o nazwie H. (...) nr (...) wraz z kablem zasilającym oraz pieniędzmi w kwocie 515 złotych (pkt 2 wyroku). Z kolei w oparciu o przepisy art. 627 kpk oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych obciążył oskarżonego kosztami sądowymi obejmującymi wydatki w kwocie 40 złotych oraz opłatę w kwocie 1.000 złotych (pkt 3 wyroku).

Apelację od tego wyroku złożył obrońca. Zaskarżył orzeczenie w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił mu:

4. stanowiącą bezwzględny powód odwoławczy z art. 439 § 1 pkt 7 kpk sprzeczność w treści wyroku uniemożliwiającą jego wykonanie poprzez orzeczenie w pkt 1, że oskarżony jest winny tego, iż urządził gry na automacie elektronicznym H. S. P., zaś w punkcie 2 przypadku innego urządzenia do gry o nazwie H. (...) nr (...), a tym samym orzeczenie przedmiotowym wyrokiem o dwóch różnych rzeczach w stosunku do tego samego oskarżonego,

a z daleko posuniętej ostrożności procesowej

5. obrazę przepisów prawa materialnego, a to:

a) art. 107 § 1 kks w zw. z art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (dalej: ugh) poprzez wydanie wyroku skazującego oskarżonego pomimo bezskuteczności przepisów współtworzących znamiona zarzucanego mu czynu zabronionego z art. 107 § 1 kks uwzględniając blankietowy charakter tego przepisu karnego oraz konieczność jego wypełnienia w drodze zastosowania art. 14 ust. 1 ugh i subsydiarnego względem niego art. 6 ust. 1 ugh, które jako nienotyfikowane przepisy techniczne, wobec braku przekazania Komisji Europejskiej projektu ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 8 ust. 1 Dyrektywy nr 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 2 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. UE L.98.204.37 ze zm.) nie mogą być zastosowane wobec oskarżonego w tej sprawie, co zostało potwierdzone wiążącą wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, dokonaną wyrokiem z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawach połączonych C-213, C-214, C-217/11 (FORTUNA i in) oraz wyrokiem z dnia 26 października 2006 r. w sprawie C-65/15 (Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Grecji), jak i orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2014 r. (II KK 55/14),

b) art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej w zw. z art. 4 ust. 3 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej przez błędną ich wykładnię polegającą na zakwestionowaniu wagi orzeczenia interpretacyjnego TSUE z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawach połączonych C-213, C-214, C-217/11 jako części wspólnotowego porządku prawnego, obejmującego wykładnię prawa unijnego o charakterze powszechnie obowiązującym, wiążącym wszystkie organy krajowe z jasnym odniesieniem się przez TSUE, iż przepisy ugh o charakterze technicznym bezwzględnie podlegały obowiązkowi notyfikacji i bezzasadne przyjęcie, iż brak wadliwości trybu ustawodawczego zwalnia sąd orzekający od obowiązku stosowania szeroko rozumianego prawa unijnego i jego orzecznictwa,

6. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a to art. 4 kpk oraz art. 5 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 424 kpk i w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks polegającą na braku wskazania w uzasadnieniu kompleksowej oceny zebranego materiału dowodowego i braku uzasadnienia stanowiska Sądu w zakresie wszystkich

dowodów osobowych i z dokumentów oraz na złamaniu zasady obiektywizmu nakazującej uwzględnienie okoliczności także na korzyść oskarżonego i swobodnej oceny dowodów poprzez:

- nieuzasadnione okolicznościami przyjęcie, że oskarżony w ocenie strony podmiotowej miał zamiar i świadomość działania wbrew obowiązującym przepisom, w sytuacji gdy, jak ustalił Sąd orzekający, zapoznał się on z obowiązującymi normami prawa wspólnotowego, jak i wspólnotowym orzecznictwem mającym prymat pierwszeństwa przed prawem krajowym, oraz przed wprowadzeniem urzędzeń przedsięwziął z daleko idącej ostrożności środki mające na celu nie wchodzenie w konflikt z prawem,
- brak omówienia dowodów z zeznań świadków z uzasadnieniem, w jaki sposób Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie w oparciu o ich zeznania i dlaczego, w szczególności brak omówienia zeznań funkcjonariusza celnego przeprowadzającego eksperyment gry kontrolnej
- przyznanie wiary zeznaniom świadków D. K. oraz K. W. w sytuacji, gdy zeznania te nie są spójne, w szczególności w odniesieniu do okresu, w którym niedookreślone przez sąd orzekający urządzenie znajdowało się w lokalu oraz osoby, która zajmowała się obsługą urzędzenia,
- uzasadnienie pisemne w zakresie kosztów postępowania nie dotyczące osoby oskarżonego G. G., lecz innej osoby, tj. A. K.,

7. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary grzywny, albowiem wbrew ogólnym dyrektywom wymiaru kary zawartym w art. 13 kks sąd orzekający nie przeprowadził żadnego dowodu na okoliczność ustalenia sytuacji majątkowej oskarżonego, ilości ewentualnych środków finansowych pozyskanych w toku działalności opisanej w zarzucie przez oskarżonego w czasie jego popełnienia, rozmiaru i ujemnych następstw czynu oskarżonego, wysokości uzyskiwanych dochodów z prac dorywczych i zwrotu kosztów sądowych, ciążących na oskarżonym obowiązków alimentacyjnych wobec dwójki małoletnich dzieci, kar pieniężnych z tytułu urządzania gier na automatach poza kasynem gry.

W związku z powyższym obrońca wniósł w pierwszej kolejności o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, a w wypadku nieuwzględnienia pierwszego z podniesionych zarzutów o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy okazała się o tyle skuteczna, iż w następstwie jej wywiedzenia koniecznym stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i na mocy art. 17 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks umorzenie postępowania sądowego przeciwko oskarżonemu G. G. o zarzucane mu przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks, a to wobec braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

Niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów Sąd odwoławczy zobowiązany jest uchylić wyrok w przypadku wystąpienia jednej z bezwzględnych przyczyn odwoławczych zawartych w katalogu art. 439 § 1 kpk. Ta zaś zaistniała w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu odwoławczego przez całe postępowanie sądowe zachodziła bowiem okoliczność wyłączająca postępowanie określona w art. 17 § 1 pkt 9 kpk w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

Wbrew twierdzeniom apelującego, zaskarżony wyrok nie był natomiast dotknięty sprzecznością uniemożliwiającą jego wykonanie w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 7 kpk. Chodzi w tym przepisie bowiem o sprzeczność między poszczególnymi jego rozstrzygnięciami i to nie każdą, lecz jedynie taką, która powoduje, że niemożliwe staje się wykonanie wyroku i nie da się jej usunąć w drodze przewidzianej w art. 13 § 1 kkw. W samej treści części dyspozytywnej orzeczenia wystąpić musi zatem takie wewnętrzne „pęknięcie”, iż spełnienie jednego z zawartych w niej rozstrzygnięć musiałoby prowadzić do zignorowania innego z rozstrzygnięć (por postanowienie SN z 15 września 2010 r., II KK 42/10, OSNKW 2010/11/101).

Tymczasem skarżący owej sprzeczności doszukiwał się tak naprawdę w tym, iż w opisie czynu przypisanego oskarżonemu służący mu do urządzenia gier na automacie wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych przedmiot orzeczenia o przypadku w postaci urządzenia elektronicznego o nazwie H. (...) nr (...) oznaczony został bez określenia jego numeru, a zatem co najwyżej niezbyt dokładnie. W żadnym razie z rozstrzygnięć zawartych w pkt 1 i 2 zaskarżonego wyroku nie wynika, aby dotyczyły one innego urządzenia. Przecież nawet opis czynu przypisanego oskarżonemu pośrednio dookreślał owo urządzenie poprzez czas i miejsce, w których posłużyło do urządzania na nim gier wbrew ustawie o grach hazardowych. Tym zaś właśnie urządzeniem był automat do gier o nazwie H. (...) nr (...), o czym przekonywać musi protokół z przeprowadzonych w dniu 21 maja 2015 r. czynności kontrolnych w lokalu U (...) (k. 3-4 t. I), a także protokół zatrzymania z tej daty m.in. w/w urządzenia (k. 9 t. I). A jeśli nawet należałoby się doszukiwać wskazywanej sprzeczności, nie uniemożliwiłaby ona wykonania wyroku. Sytuacja ta wskazywałaby bowiem jedynie na błędne ustalenia co do oznaczenia przedmiotu czynności wykonawczej (sprawczej), względnie przedmiotu przypadku. Każde z tych uchybień mogłoby zaś zostać stosownie skorygowane w ramach kontroli instancyjnej, oczywiście z uwzględnieniem kierunku zaskarżenia.

Sąd odwoławczy nie miał natomiast wątpliwości, iż akt oskarżenia w niniejszej sprawie został wniesiony przez podmiot do tego nieuprawniony.

Od 1 lipca 2015 r. finansowy organ postępowania przygotowawczego nie jest już uprawniony samodzielnie wnosić aktu oskarżenia w każdej sprawie, w której prowadził dochodzenie, tak jak to przewidywał do 30 czerwca 2015 r. w brzmieniu obowiązującym do tej daty art. 155 § 1 kks.

Zgodnie bowiem z art. 155 § 1 i 2 kks w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r. akt oskarżenia w sprawie o przestępstwo skarbowe, w której finansowy organ postępowania przygotowawczego prowadził dochodzenie objęte nadzorem prokuratora, akt oskarżenia sporządzony przez ten organ zatwierdza i wnosi do sądu prokurator.

Jedynie w pozostałych sprawach, w których finansowy organ postępowania przygotowawczego prowadził dochodzenie, sporządza on akt oskarżenia i wnosi go do właściwego sądu oraz popiera przed tym sądem (por. art. 155 § 4 kks w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r.).

Tymczasem Urząd Celny w R. jako finansowy organ postępowania przygotowawczego prowadził w niniejszej sprawie dochodzenie o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks. Co więcej było ono objęte nadzorem prokuratora. Miał zatem rację, gdy początkowo oczekiwał od tegoż nadzorcy zatwierdzenia sporządzonego aktu oskarżenia i wniesienia go do sądu (k. 124 t. I).

Błędem natomiast prokuratora była odmowa jego zatwierdzenia i wniesienia do sądu (k. 125 t. II), co skutkowało, iż wniesiony w takiej sytuacji przez Urząd Celny w R. akt oskarżenia, przez ten organ również sporządzony, pochodził od nieuprawnionego oskarżyciela.

Nie miał bowiem racji prokurator, gdy uważał, iż dochodzenie prowadzone przez finansowy organ postępowania przygotowawczego objęte jest jego nadzorem jedynie w wypadkach określonych w art. 151c § 2 kks. Takie stanowisko zajął w piśmie z dnia 5 maja 2016 r., gdy powinien już znać uchwałę 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2016 r. w sprawie I KZP 13/15 (OSNKW 2016/3/17), wedle której przedłużenie przez właściwego prokuratora, na podstawie art. 153 § 1 zd. 3 kks, na okres powyżej 6 miesięcy, dochodzenia w sprawie o przestępstwo skarbowe, prowadzonego przez finansowy organ postępowania przygotowawczego i nadzorowanego przez organ nadrzędny nad tym organem, oznacza objęcie przez prokuratora nadzorem tego dochodzenia. W obszernych i przekonujących wywodach zawartych w uzasadnieniu tej uchwały, do których należy odesłać, Sąd Najwyższy wykazał, iż określone w obowiązującym od 1 lipca 2015 r. art. 151c § 2 kks przypadki, w jakich prokurator przejmuje nadzór nad dochodzeniem organów finansowych, nie są jedynymi, w których nadzór ów się realizuje i to pomimo że jednocześnie w art. 151a § 3 kks wskazano, iż w wypadkach innych niż wymienione w jego § 2, nadzór nad dochodzeniem prowadzonym przez organy finansowe w sprawach o przestępstwa skarbowe należy do finansowych organów nadrzędnych. Zdaniem Sądu Najwyższego nie oznacza to, że z innych przepisów Kodeksu karnego skarbowego nie wynikają dodatkowe sytuacje,

w których organ ów traci swoje uprawnienia nadzorcze, a przewidują one również, i odrębnie, prokuratorski nadzór w określonych w nich okolicznościach. Do takich przepisów zaliczył właśnie art. 153 § 1 zd. 3 kks, który ze swej istoty, jako regulujący kwestię przedłużania przez właściwego prokuratora dochodzenia prowadzonego przez podmioty inne niż ten organ, a więc podejmowania czynności nadzorczej, powoduje tym samym - podobnie jak to ma miejsce na gruncie powszechnej procedury karnej - że podmiot przedłużający postępowanie obejmuje je jednocześnie przez tę decyzję swoim nadzorem.

Nadzór ten, mający swą podstawę we wskazanym art. 153 § 1 zd. 3 kks, jest zatem też nadzorem z mocy prawa. Oczywiście pojawi się tylko i wyłącznie wówczas, gdy do przedłużenia tego dojdzie. Gdyby bowiem prokurator odmówił dalszego przedłużenia dochodzenia, to owa czynność nadzorcza prokuratora musi w konsekwencji doprowadzić do zakończenia dochodzenia przez organ finansowy, co oznacza, że owo dochodzenie nie było prowadzone pod jego nadzorem, a czynność nadzorcza prokuratora doprowadziła jedynie do jego zakończenia.

W konsekwencji przedłużenie przez prokuratora czasu trwania dochodzenia, jako powodujące, że jest ono kontynuowane już pod jego nadzorem, oznacza jednak także, iż obecnie - stosownie do art. 155 § 1-3 kks - to do niego wówczas, a nie do organu finansowego prowadzącego postępowanie przygotowawcze, należy również wnoszenie aktu oskarżenia, jak i jego surogatów wskazanych w tych przepisach.

W realiach niniejszej sprawy nie mogło zaś budzić najmniejszych wątpliwości, iż prokurator kilkakrotnie przedłużał czas trwania dochodzenia w związku z jego niezakończeniem w okresie 6 miesięcy. Musiał przy tym decydować o tym w oparciu o art. 153 § 1 zd. 3 kks, nawet jeśli w żadnej z tego rodzaju decyzji się na ten przepis nie powołał. Wprawdzie dotyczyły one dochodzenia wszczętego przed dniem 1 lipca 2015 r. i kontynuowanego po tej dacie na podstawie przepisów szczególnych dotyczących tej formy postępowania obowiązujących do 30 czerwca 2015 r. (por. art. 30 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ust. (Dz.U. z 2013 r. poz. 1247 z późn. zm), nie mniej zauważenia wymaga, iż akurat art. 153 § 1 zd. 3 kks również w jego brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r. przewidywał przedłużanie postępowanie przygotowawczego przez prokuratora na czas oznaczony w szczególnie uzasadnionych wypadkach, jeśli nie zostało ono zakończone w ciągu 6 miesięcy. Także więc na podstawie ówczesnego jego brzmienia prokurator przedłużając dochodzenie obejmował nadzór na tym postępowaniem.

Wniesienie natomiast aktu oskarżenia do sądu po dniu 1 lipca 2015 r., jeśli nawet następowało po zamknięciu dochodzenia wszczętego przed tą datą, zawsze musiało się dokonać na podstawie nowego brzmienia art. 155 kks. Czynność ta poprzedzona nawet sporządzeniem tej skargi przez finansowy organ postępowania przygotowawczego oraz jej zatwierdzeniem przez prokuratora dokonywała się bowiem już po zakończeniu dochodzenia. Zatem nie miał w takiej sytuacji zastosowania art. 30 ustawy z dnia 23 września 2013 r., a zgodnie z art. 27 tej ustawy należało do sprawy wszczętej przed dniem 1 lipca 2015 r. stosować przepis art. 155 kks w brzmieniu obowiązującym od tej daty.

Stwierdzone z podanych przyczyn braku skargi uprawnionego oskarżyciela ma oczywiście charakter usuwalny, nie mniej jego sanowanie dokonać się może wyłącznie poprzez wniesienie przez prokuratora przynajmniej zatwierdzonego aktu oskarżenia sporządzonego przez finansowy organ postępowania przygotowawczego. Dopóki to nie nastąpi zachodzi natomiast negatywna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt 9 kpk, która nie mając trwałego charakteru obliguje jednak do umorzenia postępowania sądowego.

Dlatego też z powodu dostrzeżonego z urzędu uchybienia nie wchodziło w grę następcze względem uchylenia zaskarżonego wyroku przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Na marginesie warto zauważyć, iż w zaistniałej sytuacji przepisy postępowania nie przewidywałyby w dalszym postępowaniu w niniejszej sprawie żadnej możliwości wyeliminowania stwierdzonego braku skargi uprawnionego oskarżyciela. Na zwrot aktu oskarżenia celem ewentualnego usunięcia braków formalnych w trybie art. 337 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks jest już bowiem najzwyczajniej za późno, po prostu nie ten etap postępowania. Nie mogłyby być również zastosowanymi przepisy art. 344a i art. 344b kpk w zw. z art. 113 § 1 kks o zwrocie sprawy prokuratorowi w celu uzupełnienia dochodzenia, skoro postępowanie to wymaga kontynuowania, a brakami dotknięta jest czynność

wniesienia aktu oskarżenia, dokonująca się przecież już poza ramami uprzednio zakończonego (zamkniętego) postępowania przygotowawczego.

To wszystko pozwalało na stwierdzenie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, która skutkować musiała uchYLENIEM zaskarżonego wyroku i to niezależnie od granic jego zaskarżenia oraz podniesionych zarzutów. Spowodowało również, że bezprzedmiotowym było ustosunkowanie się do zarzutów apelacji obrońcy podnoszących uchybienia z kategorii względnych przyczyn odwoławczych. W świetle powyższych wywodów z uwagi na zaistnienie negatywnej przesłanki procesowej określonej w przepisie art. 17 § 1 pkt 9 kpk, konieczne stało się bowiem następcze umorzenie postępowania sądowego, którego konsekwencją po myśli art. 632 pkt 2 kpk musiało być też obciążenie Skarbu Państwa kosztami procesu w sprawie, w tym wydatkami oskarżonego poniesionymi w dotychczasowym postępowaniu sądowym na ustanowienie obrońcy z wyboru. Zaznaczyć jednak należy, iż owa ujemna przesłanka procesowa nie będzie stała na przeszkodzie ponownemu oskarżeniu G. G. o ten sam czyn przez uprawniony do tego organ. Z tego też względu nie widziałby Sąd Okręgowy powodów do rozstrzygnięcia o dowodach rzeczowych, których dotyczyło skasowane również orzeczenie o przepadku, a o których przecież nie można byłoby powiedzieć, że stały się zbędne dla postępowania. Nie mniej ze względu na decyzje i działania faktyczne innych organów (k. 33, 34 t. II) i tak zapewne nie byłoby po temu podstaw.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej swego wyroku.